

Tot ha canviat, tot ha acabat

Els ulls oberts. Les pupil·les, negres com el carbó, empetitides i immerses en aquell color maragda. La pell blanca, pàl·lida. Les mans fredes com el gel. Els peus descalços. I el cos, a terra, immòbil. Un crit ofegat surt de la meua boca. Les llàgrimes em regalimen per les galtes i se'm talla la respiració. Sóc davant la pitjor escena de la meua vida. Sóc davant l'escena d'un crim, un assassinat. Coneixes aquella sensació de buit al veure que tot el que coneixies ha canviat per sempre, al veure que tot s'acaba, que no hi ha res a fer? Coneixes aquella sensació de voler acabar amb la teua pròpia vida per no haver de patir més, per tal de no veure segons què? Coneixes aquella sensació de creure que no tens prou llàgrimes, prou força, prou voluntat per aguantar i sortir-ne viu? Segurament no. Malauradament, jo sí. I ho estic vivint ara mateix. Crec que només fa cinc segons que s'ha sentit el tret, cinc segons des de que tot ha canviat. Ha passat tan de pressa que m'està costant massa assimilar-ho. Veure els seus ulls, com em miren despietadament. Veure la seva mà apuntant el terra amb la pistola. El seu somriure malèvol, indicant-me que sóc la següent, que no li importa el que acaba de fer, que en vol més. Veure-la a ella, estirada sobre les fulles seques del terra. Els seus cabells rossos i despentinats, el jersei rosa que solíem compartir a l'hivern tacat ara de vermell per tota la sang que ha perdut i els texans esparracats que ha tret del meu armari aquest matí, quan les coses seguien com sempre. No es mereixia aquest final. Ella no. Irina, una nena innocent víctima d'un brutal assassinat. Irina, la meua millor amiga, la meua millor confident. La meua germana.

No sé com, he acabat jo també al terra, agenollada i amb el cap cot. Em tremola tot i no tinc forces ni ganes d'aixecar-me. Sé que tinc un criminal a dos

metres de mi, disposat a matar novament en qualsevol moment. Però realment ara ja no m'importa. Que em mati, penso. Ja tot m'és igual. Que premi el gallet. És increïble el que pot arribar a passar en tan sols cinc segons. Fa cinc segons jo passejava de la mà de la Irina pel camí del bosc, com un diumenge qualsevol. Fa cinc segons que he vist per primer cop els ulls d'aquell encaputxat. Fa cinc segons que la Irina ha caigut al terra desplomada. Fa cinc segons que jo desconeixia totalment aquesta sensació. Fa cinc segons la meua única preocupació era saber si la meua mare em renyaria per arribar deu minuts tard a casa. Fa cinc segons era feliç. I és que, amb tan sols cinc segons, tot ha canviat, tot ha acabat. Una part de mi vol que el misteriós encaputxat pagui pel que ha fet. Una part de mi se li vol llançar a sobre, fer-li mal, acabar amb ell. Aixeco el cap lentament. Em sento més forta, disposada a fer qualsevol cosa, a atacar. Estic preparada, llesta pel que calgui. Si m'hi he d'enfrontar, ho faré. Si l'he de mossegar, ho faré. Si m'hi de llançar a sobre, ho faré. Si l'he de matar, ho faré. Estic tan decidida que no penso ni en el que em pot passar a mi. Ell va armat, jo no. Ell deu tenir uns quaranta anys. Jo en canvi en tinc catorze acabats de fer. Ell ha matat abans, jo no. Però saps? M'és igual. Vull venjança i faré el que calgui per aconseguir-la. Aixeco la mirada i m'emporto una sorpresa: el misteriós encaputxat ha desaparegut, ja no hi és. És estrany, penso. No l'he sentit marxar, no he sentit passes trepitjar les fulles. M'aixeco del terra. Els genolls no em responen. Caic. Ho torno a intentar, i just quan aconseguixo quedar-me dempeus sento un soroll. De sobte sento passes. Em giro. Un figura negra encaputxada avança ràpidament davant meu. Miro la Irina. Començo a córrer. No sé on vaig, no em conec aquella part del bosc. No sé si la figura negra em segueix, no sé si vol atrapar-me o s'ha quedat

enrere. Però jo corro. Salto troncs, fang i basses. Les llàgrimes em dificulten la visió. Ja no m'importa ni què trepitjo ni a on vaig a parar. Estic perduda. Només veig arbres i arbres per tot arreu. Tot és fosc i no veig a ningú pels meus voltants. Respiro molt ràpidament, el cor em bateja de pressa. Estic molt dèbil. Tinc la sensació d'haver corregut quilòmetres. Reclzo les mans als genolls i, mentre intento recuperar-me del sobreesforç que acabo de fer, nous pensaments em venen al cap. He fet bé de deixar el cos de la meva germana allà al terra, sola? He fet bé d'endinsar-me al bosc? Hauria d'haver actuat més ràpid, quan encara el tenia a davant? Hauria d'haver-me quedat a fer companyia a la Irina fins que aquest malson s'acabés i la pogués portar a casa? Hauria d'haver.... Sento un soroll. Ve d'entre els arbres. Noto com s'apropa per darrere meu. M'incorporo i em vaig girant a poc a poc. Sé que ara sí que ha arribat el final. Penso que potser és millor així. No vull seguir patint, no vull seguir torturant-me a mi mateixa. Aixeco el cap i el primer que veig són aquells ulls foscos i violents. Els ulls d'un assassí. Aguanto la mirada fixament, no vull que ell vegi que tinc por. Sense deixar d'intimidat-me, aixeca el braç fins a l'alçada del pit. Porta la pistola a la mà. La mateixa pistola d'on ha sortit la bala que ha mort la meva germana. Tanco els ulls. No puc evitar que les llàgrimes em segueixin regalimant per les galtes. M'alço i, ben ferma, espero la senyal que m'indiqui que, ara sí, tot s'hagi acabat. De sobte sento una veu: "Tranquil·la Anna, sóc aquí. Tot anirà bé." Algú m'agafa la mà i jo li estrenyo amb força. Sé qui és, o almenys qui m'agradaria que fos. No obro els ulls. M'agrada sentir que tinc una companyia tan bona en un moment tan dolent. Sento un tret.